

Manel Rodríguez-Castelló: Aquells vents, aquest temporal

Quan jo era xicotet a l'escola ens deien una frase que a mi m'esfereïa: 'Quien siembra vientos recoge tempestades'. L'aplicaven a tort i a dret sempre que volien 'explicar', amb punyent exemplaritat, tota mena de desgràcies: una carabassa, un càstig, un bac... Com quasi tot el que deien amb aquella solemnitat impostada, la frase devia tenir un origen bíblic, com la zitzània, la poma podrida, les plagues d'Egipte. I si no el té, no costaria gens de posar-li la veu atronadora d'aquell Déu iracund i omnipotent que no per casualitat molts encara identifiquem amb el franquisme.

Quan jo era xicotet a l'escola ens deien una frase que a mi m'esfereïa: 'Quien siembra vientos recoge tempestades'. L'aplicaven a tort i a dret sempre que volien 'explicar', amb punyent exemplaritat, tota mena de desgràcies: una carabassa, un càstig, un bac... Com quasi tot el que deien amb aquella solemnitat impostada, la frase devia tenir un origen bíblic, com la zitzània, la poma podrida, les plagues d'Egipte. I si no el té, no costaria gens de posar-li la veu atronadora d'aquell Déu iracund i omnipotent que no per casualitat molts encara identifiquem amb el franquisme. El cas és que la lliçó dels 'hermanos', aquella metàfora shakespeariana de tan funesta plasticitat, té avui en la situació del sistema educatiu i en la societat valenciana una plasmació esgarrifosa. Curt i ras: devem a l'esforç sistemàtic de 16 anys de govern del PP, amb vents constants que invariablement han bufat de ponent, la tempesta que ha col·locat l'ensenyament públic i la societat valenciana en situació pràctica de col·lapse, amb un deute que alguns xifren en 62.000 milions d'euros que ja ha provocat nombrosos impagaments i la intervenció benèfica (però no sabem a quin interès) d'un altre (gran) 'hermano', l'estat. Però els vents que han bufat amb insistència durant aquests anys i que anunciaven, si no eres cec i sord de naixement, l'actual desastre no eren només el del balafament ampul·lós i el lladrocini sistemàtic de les arques i recursos públics a major glòria privada. Aquest temporal no hauria estat possible si el primer que van arrasar els vents neofranquistes (o no tan neos) que es van congriar amb l'aznarat i que van trobar camp obert en la Terra de Mítiques Meravelles de València amb Zaplana i Camps no hagués estat la intel·ligència i el valor de l'educació, fonament de tota democràcia. L'encimbellament dels jocs d'artifici (que el poble contemplava embadocat mentre li pispaven per darrere la cartera), la incultura del formigó i d'una modernitat de cartró-pedra com a coartada per als seus negocis, l'assalt a la raó i la propagació del llenguatge (en castellà) de la vacuïtat, el destarifo i la mentida infantiloida, van preparar l'actual fallida. La pregunta a contestar fóra com, meritoris casos de resistència a banda, la societat valenciana va assistir impassible i sovint còmplice (però no tant com semblen pregonar les urnes) al desplegament d'aquet vendaval i com farà per sortir-se'n. Perquè al cap i a la fi aquelles bromes de Font de Mora les recordarem com simples anècdotes o maniobres de distracció. Més o menys apamada la magnitud de la tempesta, l'escola pública es troba avui en un moment absolutament novedós. El conflicte, que no ha fet més que començar, ja no és estrictament laboral, gremial o sectorial, sinó de caràcter nítidament social i polític. No podem reclamar uns diners que simplement no hi són ni s'esperen (i veurem, més enllà de les funestes retallades, fins quan la Generalitat podrà pagar els seus empleats). La batalla, que es presumeix llarga, no consisteix a canviar un Conseller perquè en posen un altre de semblant, sinó una cosa més difícil: recuperar el valor de la intel·ligència, la cultura i l'educació. I això només es podrà aconseguir canviant no sols un mal govern sinó un model social i polític que ha fet fallida per tots els costats. Avui ens toca als treballadors de l'ensenyament i als de sanitat, i a tots els valencians i valencianes que no hem perdut la dignitat en el vendaval, encapçalar una revolta que si no s'estén pertot arreu i implica tota la societat no farà camí. Només organitzant i estenent una densa xarxa de complicitats en benefici d'allò públic, que és de tots, podrà escampar la tempesta, una tempesta que ens haurà de servir de lliçó perquè mai més es repetesca el mal govern. Mai més. Manel Rodríguez - Castelló, director de l'IES Ferrer i Guàrdia de Benimaclet

19 gener 2012

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)